

Знам, че думите ми, че ако се прекъсне токът на Любовта между две сродни души, първо ще си заmine единият, а не след дълго и другият, смутиха някои от вас... Затова ще се опитам да осветля този въпрос. И така – първо, подчертавам, че тук става дума за среща единствено между сродни души-половинки, предопределени една за друга и съответстващи на числото 12 от нумерологична гледна точка... а не просто за две сродни души от едно ято или от един грозд на Божествената лозница! Любовта е носителка на живота и срещата между двойка сродни души е уникална – тя нито се случва във всяко прераждане, нито има аналог, нито пък сродната съответна душа може да бъде заменена с друга. Когато се срещнат двата любящи полюса на това любящо Единство, животът става изключително интензивен, наситен и се изпитва пълнотата на съществуването, на любовта, на блаженството... Ако по една или друга причина се прекъсне токът на Любовта (тук не става дума непременно за сексуална връзка, а преди всичко за връзка между душите!), тогава се чувства голям отлив на живота – със загубата на Любовта започва да изтича животът. Това на физически план често води до анемия, която е израз на липса на радост от живота. Губят се жизнените сили, вдъхновението, мотивацията за живот... светът потъмнява, загубва цветовете си... животът, който е бил върховна радост, се превръща в бreme, което човек трудно може да понесе. В лекция от МОК „Справяне с мъчнотиите” Учителят казва: „Като е слязъл на земята, човек е предвидил какво трябва да свърши. За тази цел той има своя определена програма, която е подписал да изпълни. Не изпълни ли програмата си, той преждевременно заминава за другия свят.” А доминанта в работата на две сродни съответни души, е да се обичат, да споделят Любовта си и тази взаимност да храни душите им и да ги изпълва със свещен трепет, вдъхновение и сила – нещо, което се приветства възторжено от цялото Небе. Ето защо, разкъсването на такава връзка, спирането на тока на Любовта се явява скверно дело, с което се похулва най-святата същност на живота... и като неоценен по достойнство и отхвърлен небесен Дар, той се отнема. В лекцията от МОК „Отличителни черти на живота” Учителят заявява: **ЕДНА СКРЪБ ПОЗНАВАМ И ТЯ СЕ ПРЕДИЗВИКВА ПРИ ЗАГУБА НА ЛЮБОВТА. НЯМА ПО-ГОЛЯМО СТРАДАНИЕ, ПО-ГОЛЯМА СКРЪБ ЗА ЧОВЕКА ОТ ТАЗИ – ДА ОПИТА ВЕДНЪЖ ЛЮБОВТА И СЛЕД ТОВА ДА Я ЗАГУБИ!**” Обикновено тази скръб се оказва непосилна за човека и загубвайки Любовта –носителка на живота, той губи и самия живот. Затова и в „Песен на песните” се казва, че „Любовта е крепка като смъртта.” Другото е... забава.